

Sygn. akt: VII C 909/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w L. VII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Murawska
Protokolant:	sekr. sądowy Mariola Artymowicz

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa D. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda D. M. kwotę 3 924,04zł (słownie: trzy tysiące dziewięćset dwadzieścia cztery złote i cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24/01/2013r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 814 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. nakazuje stronie pozwanej , aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa-Kasa Sądu Rejonowego w L. kwotę 1480, 85 zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych ze środków budżetowych Sądu.

Sygn. akt VII C 909/13

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 08 maja 2013 roku a skierowanym przeciwko stronie pozwanej Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. powód D. M. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 3.924,04 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 24 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego poniesionymi przez niego kosztami procesu. W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że w dniu 05 grudnia 2012 roku powód poruszając się swoim samochodem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został uszkodzony w kolizji, która miała miejsce na ulicy (...) w L., spowodowanej przez kierującego samochodem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji- D. Z. był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu samochodowego w (...) S.A.(polisa nr (...)). Wysokość szkody rzeczoznawca pozwanego wycenił na kwotę 3.924,04 złotych z uwzględnieniem podatku Vat. Powód nie wniósł zastrzeżeń co do wysokości szkody. Pozwany jednak decyzją z dnia 18 grudnia 2012 roku odmówił wypłaty odszkodowania podnosząc , iż charakter i rozmiar uszkodzeń pojazdu będącego przedmiotem szkody wskazuje, że zgłoszona szkoda nie mogła zaistnieć w okolicznościach podanych przez

jej uczestników. Wezwany odmówił wypłaty odszkodowania. W ocenie powoda stanowisko pozwanego jest błędne, zaś pozew zasadny.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana- Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda poniesionymi przez stronę pozwaną kosztami postępowania w sprawie. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana podała, że zebrana w toku postępowania likwidacyjnego dokumentacja wskazuje na brak związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniami pojazdu powoda powstałymi rzekomo wskutek zdarzenia z dnia 05 grudnia 2012 roku a ruchem pojazdu sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05 grudnia 2012 roku powód poruszając się swoim samochodem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został poszkodowany w kolizji, która miała miejsce na ulicy (...) w L., spowodowanej przez kierującego samochodem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji- D. Z. był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu samochodowego w (...) S.A.(polisa nr (...)).

Przebieg zdarzenia był następujący- jego sprawca D. Z. wyjeżdżając ze stanowiska parkingowego zahaczył hakiem holowniczym w prawy, bok pojazdu kierowanego przez powoda. W następstwie tego zdarzenia w pojeździe powoda doszło do uszkodzenia prawego boku pojazdu. W następstwie tego w pojeździe powoda w dolnej tylnej części poszycia przednich prawych drzwi powstało liniowe wgniecenie i tuż nad nim dwa punktowe , obłe wgniecenia poszycia w kierunku lewego boku pojazdu- powyższe uszkodzenia znajdowały się na wysokości około 35-40 cm nad podłożem, w dolnej części prawych przednich drzwi brak było listwy ozdobnej, na tej samej wysokości co wgniecenia na przednich prawych drzwiach na poszyciu tylnych prawych drzwi wystąpiły miejscowe liniowe otarcia i płytkie wgniecenia, brak listw ozdobnych z prawej strony pojazdu, niewielkie zniszczenie błotnika prawego.

Nie można wykluczyć, że uszkodzenia w postaci liniowego wgniecenia w tylnej dolnej części prawych przednich drzwi oraz wzdłuż dolnej krawędzi tylnych prawych drzwi, jak również uszkodzenia dolnych listew ozdobnych tych drzwi i prawych listw progowych są wynikiem kontaktu z hakiem holowniczym samochodu A. (...).

Z uwagi na jakość zdjęć po kolizji nie można wykluczyć, możliwości uszkodzenia przez hak holowniczy tylnego prawego błotnika- wgniecenia usytuowanego w przedniej części obrzeża wnęki na tylne prawe koło.

Dowód:

- druk zgłoszenia szkody-k.11-12
- kalkulacja szkody sporządzona przez pozwanego- k. 13-14,
- akta szkody-k.45-115,
- książka serwisowa- k. 128,
- karta pojazdu- k. 121
- umowa sprzedaży-k.120 ,
- brief-k. 118-119,
- opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków- k. 158-174, k. 202
- zeznania świadka D. Z.- k. 41,
- przesłuchanie powoda-k.143, k. 217

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił szkodę w pojeździe powoda na kwotę na kwotę 3.924,04 złotych z uwzględnieniem podatku VAT. Powód nie wniósł zastrzeżeń co do wysokości szkody. Strona pozwana jednak decyzją z dnia 18 grudnia 2012 roku odmówiła wypłaty odszkodowania podnosząc, iż charakter i rozmiar uszkodzeń pojazdu będącego przedmiotem szkody wskazuje, że zgłoszona szkoda nie mogła zaistnieć w okolicznościach podanych przez jej uczestników. Strona pozwana wezwana pismem powoda z dnia 06 stycznia 2012 roku odmówiła wypłaty odszkodowania. Pismo to zostało stronie pozwanej doręczone w dniu 09 stycznia 2013 roku.

Dowód:

- pismo powoda do pozwanego z dnia 06 stycznia 2013 roku wraz z potwierdzeniem wysłania -k. 6,
- decyzja pozwanego z dnia 18 grudnia 2012 roku-k.8,
- decyzja pozwanego z dnia 21 stycznia 2013 roku-k.9,
- przesłuchanie powoda-k.143, k. 217

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Istota sporu sprowadzała się do ustalenia przebiegu zdarzenia szkodowego albowiem w ocenie strony pozwanej uszkodzenie pojazdu powoda, na które się on powołuje i z którym wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą strony pozwanej nie są wynikiem zdarzenia szkodowego z dnia 05 grudnia 2012 roku. Poza sporem pozostawała wysokość należnego powodowi odszkodowania albowiem powód domagał się odszkodowania w wysokości ustalonej w toku procesu likwidacji przez pozwanego, zaś strona pozwana nie kwestionowała tak ustalonej wysokości szkody.

Zgodnie z treścią art. 361 §1 i §2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu kryterium adekwatności, jakie zostało przyjęte przez ustawodawcę polskiego w art. 361 § 1 k.c. odwołuje się do „normalnych” następstw działania i zaniechania wywołującego szkodę. Innymi słowy adekwatne są „normalne” następstwa działania i zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wszystkie inne zaś są „nieadekwatne”. Oznacza to, że z grupy wszelkich możliwych skutków danego zdarzenia znaczenie mają (i rodzą odpowiedzialność odszkodowawczą, gdy spełnione zostaną pozostałe przesłanki) tylko te, które stanowią normalne następstwa danego działania i zaniechania, a więc tylko niektóre ze wszystkich możliwych skutków danego zdarzenia. Z oczywistych względów ograniczenie takie jest niezbędne, bowiem bez niego granice odpowiedzialności odszkodowawczej sięgałyby bardzo daleko, co nie dałoby się pogodzić ani z realiami ekonomicznymi, ani nawet z poczuciem sprawiedliwości.

Odpowiedzialność za szkodę nie może więc obejmować wszelkich następstw, które pozostają w ogólnym związku przyczynowym z danym zdarzeniem – często mogą to być następstwa odległe w czasie i przestrzeni. Dla stwierdzenia istnienia związku przyczynowego nie wystarcza więc jakiegokolwiek powiązanie przyczynowe między zachowaniem poszkodowanego a powstaniem lub zwiększeniem szkody, gdyż musi to być związek przyczynowy normalny w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. (por. wyrok SN z dnia 3 lipca 2008 r., IV CSK 127/08, M. Praw. 2009, nr 19, s. 1065).

W realiach przedmiotowej sprawy, wbrew stanowisku strony pozwanej, zachodzi związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem szkodowym z dnia 05 grudnia 2012 roku, którego uczestnikami byli powód oraz świadek D. Z.. Ustalenia w tym zakresie Sąd oparł przede wszystkim na sporządzonej w sprawie opinii biegłego, której wnioski końcowe potwierdzają twierdzenia tak świadka- uczestnika kolizji jak i samego powoda. Opinia złożona do sprawy nie ma co prawda charakteru kategorycznego, ale jej treść wysoce uprawdopodobnia wnioski wynikające z osobowego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Brak kategorycznych wniosków końcowych opinii nie może jednak działać

na niekorzyść powoda tym bardziej, że brak alegoryzmu związany jest z niekompletną dokumentacją likwidacji szkody, w szczególności wobec braku zdjęć pojazdu sprawcy zdarzenia, które to winien wykonać likwidator szkody. Opinia potwierdza przebieg zdarzenia podany przez jej uczestników. W konsekwencji Sąd przyjął, że w następstwie zdarzenia szkodowego w pojeździe powoda doszło do uszkodzeń prawego boku pojazdu, które to uszkodzenia w sposób szczegółowy przedstawia ustalony przez Sąd stan faktyczny.

Pomiędzy stronami poza sporem pozostawała kwestia wysokości szkody oszacowanej przez stronę pozwaną na kwotę 3.924,04 złotych. Z uwagi na powyższe Sąd uznał powództwo za słuszne tak co do zasady jak i co do wysokości.

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 kc i nast. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Szczegóły tej odpowiedzialności są unormowane w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz.1152). Według art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani - na podstawie przepisów prawa cywilnego - do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność tą reguluje również ustawa z dnia 22 maja 2003 r. działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. Nr 124, poz. 1151).

Zgodnie z treścią art. 436 kc w zw. z art. 435 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Według zaś art. 361 § 1 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 kc naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Szkoda majątkowa jest to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Z przepisu art. 361 § 2 kc wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody. W orzecznictwie i w doktrynie przyjęte jest, że za szkodę powstałą w wyniku ruchu pojazdu mechanicznego odpowiadają in solidum posiadacz (kierowca) tego pojazdu i ubezpieczyciel, przy czym poszkodowany może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Powodowi od zasądzonego świadczenia należą się również odsetki ustawowe. Zgodnie z art. 817 § 1 kc ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powyższa regulacja jest koherentna tak z treścią art. 455 k.c. oraz w poglądzie judykatury, a dalej z poglądzie przedstawicieli piśmiennictwa w w/w zakresie. Wskazuje się, że skoro świadczenie z czynów niedozwolonych, jest świadczeniem bezterminowym, to zobowiązany do jego spełnienia, w tym także ubezpieczyciel, winien spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W realiach przedmiotowej sprawy na w/w niezwłoczność należy patrzeć przez pryzmat art. 817§1 k.c. Z chwilą wezwania do zapłaty(co powoduje przekształcenie zobowiązania bezterminowego w terminowe) oraz z upływem terminu do spełnienia świadczenia, w tej sprawie z upływem 30 dni od daty wezwania, dłużnik- tu pozwany pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem danego świadczenia. Z uwagi na to biorąc pod uwagę moment zgłoszenia szkody oraz zakreślony stronie pozwanej termin spełnienia świadczenia w wezwaniu do zapłaty z dnia 06 stycznia 2013 roku zasadnym jest domaganie się odsetek ustawowych z upływem w/w terminu do zapłaty, t.j. od dnia 24 stycznia 2013 roku.

Z uwagi na w/w Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie z pkt II sentencji wyroku znajduje oparcie w art. 98 k.p.c. Powodowi jako stronie wygrywającej proces należy się zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu. Koszty te to: opłata od pozwu- 197 złotych, opłata skarbowa za udzielone pełnomocnictwo- 17 złotych, koszty zastępstwa prawnego- 600 złotych, łącznie 814 złotych.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych z punktu III sentencji wyroku znajduje uzasadnienie w treści art.113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c. Do rozliczenia pozostawała kwota 1480,85 złotych jako suma wypłaconych biegłemu wynagrodzeń ze środków budżetowych tutejszego Sądu ponad kwotę uiszczoną przez stronę pozwaną zaliczki(zaliczka w wysokości 1.500 złotych, a koszty sądowe z tego tytułu to 2.980,85 złotych).

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji